

020 Het Sliedrechts dialect

(Publicatie van de Oudheidkundige Vereniging "Sliedrecht")

'n Daechie uit mit 't schoolraaisie

Wat was een schoolraaisie vroeger toch een hêele belevens! We wazze aaltijd een bietjie benauwd dat we nie mee mogge of niet mee konne; want 't kostte in mîjn jonge tijd toch aaltijd wel een knaok, soms wel drie balle. En die lagge vroeger heus niet voor iederêen zômaor voor 't opscheppe. Daer mosse hêel wat kraante voor rondgebracht worde.

We begonne mêestal te spaore tege 't end van 't jaer; we hadden dan 'n stallechie haalefies, cente en kluite die we op ouwejaersdag mit povere hadde opgehaold. D'n aandere dag ging-ie aal de omes en tantes af om ze 'nieuwjaer te wense; zôdoende had-jie dan een aerdig ondergrondjie.

Saeterdags ginge we d'n bakker hellepe mit brôod rondbrenge, dat broch ok nog een dubbeltjie op. Nou, dan ginge we onze cente opbaarge bij de aandere al verdiende cente, op een gehaaim pleksie netuurlijk! Dat leerde je al hêel gauw, voor aale zekerhaaid bewaorde we ze zelf. M'n vaoder zee wel 's: "Geef mîjn die cente maor, dan zel ik ze voor jou op de bank zette". k Heb nooit kanne maerke welke bank dat was, waer vaoder cente op zette. Meschie was 't wel de bank, waer die seumers op zat om naer de bôte te kijke die op de revier voorbij vaerde.

Mêestal mos t'r nog wel wat bîjgepast worde. Je had al weke van tevore echte voorpret, maor aaindelijk was 't dan zô wîjd. Op d'n dag van 't raaisie was-ie al een paor uur eerder uit je bed as anders. Je had een zak vol euleneutjies- zô noemde we vroeger pindao's- in je brôodzaksie en een paor broksies van de buurvrouw in 'n papierechie. En veeders hêel wat brôod, want op zô'n dag was aales een bietjie rejaolder as anders. We hadde ok, ja heus, een portemeneeche mit 't ressie van de gespaorde cente.

'k Kan me nog goed herinnere, da'k in totaol twêe-en-daartig cente had aan haalfies, cente en kluite. Mense, mense wat een kaptaal! We zouwe naer 't strand in Hoek van Holland gaon. Dat was iets geweldigs, want je wis nie êens waer de zêe aagelijk was, je was t'r ommers nooit gewist. D'n dag tevore was ons goed duidelijk gemaakt da-je nie moch zwemme. Aallêen pôtjebaoje, want zwemme was veuls te gevaerlijk.

D'n bovemêester had 'n ouwe scheepstoeter; as-tie daer op gong blaeze mosse we aalemael verzaomele. Nae veul vijf-en-zesse wazze we op 't strand. Aale jonges en maider trokke d'r schoene en kouse uit, die wiere aalemael bîj mekaor op 'n hôop gezet; de mêesters en de juffrouws zouwe d'r op passe.

Nog êen keer wiere we gewaorschouwd: Allêen pôtjebaoje, denk 'r om". En daer holde de jonge kaalvers en vaerze naer de zêe. Vergete was het 'allêen pôtjebaoje'. De mêeste jonges en maider holde tot over d'r middel de zêe in en wazze dan ok in 'n ôngenblik str... en str... nat, maor dat voelde we niet. As ge maor leut hêt, zegge ze in Braobant.

We zelle ze nou maor in d'r natte klere rond laete lôpe en een volgende keer vertelle hoe 't raaisie veerder verlôpe is.